

veliko krivico! . . . A sedaj je mrtev!« Tako je vse bolno zapeklo v srcu in solze so jim tekle po licih. »Mihec, ubogi fant,« so sočutno šepetali, a otroci so glasno jokali. Dolgo so vaščani tako ihteli in jokali okrog mrtvega Mihca.

»Nikar, ljudje! Poslušaj, Francek,« je končno s trepetajočim glasom spregovoril župnik, ki je tudi prihтел na kraj nesreče. »Res je, veliko, zelo veliko krivico smo revčku storili! Toda verjemite, ta hip, ko smo krivico priznali, nam je odpustil. Pogledjte, kako mu sije velika ljubezen in rajska sreča z obraza! Nikar ne jokajte več za njim! Srečnejši je od nas, izpolnila se mu je največja želja, odletel je k svoji ljubljeni mami!«

»Bim, bom,« so svečano peli zvonovi iz lin in s svojo pesmijo spremljali Mihčevo dušico k mami v nebeški raj.

Anton Debeljak

Pesem o kosu

Si se kopal v črnilu,
preljubi moj kos,
v pomaranči pa brisal
nato si svoj nos?

Žrgolenje odmeva
svečano skoz log,
milozvočnega speva
vesel je še Bog.

Tvoja grahka sred marca
že gnezdo gradi,
gostolevanje starca
ji delo sladi.

Za mladiče rjave
napuli si glist:
to so strune najprave,
da glas jim bo čist.

Če jeseni brez truda
si jagode bral,
bo pa zima kaj huda:
le sneg in zmrzal.

Angela Golobič

Zvonček sreče

Stari norveški kralj Harald je ležal na smrtni postelji. Ker je čutil, da mu potekajo zadnje ure življenja, je poklical k sebi svojega sina Sigurda.

»Preden zatisnem svoje trudne oči, bi ti rad dal zlat nauk, ki naj te spremlja na bodoči težavni vladarski poti. Tvoja brezskrbnost me teži. Z mladostno neizkušeno presojaš stvari in meniš, da te bo mladega in zdravega spremljala sreča vse dni tvojega življenja. Sin moj, z resnobo zri v bodočnost in vedi, da življenje prinaša več skrbi in bridkosti kot sreče. Spoštuj starost, najvišje ceni poštenje in zvestobo, živi za svoj narod in osrečen boš.«

In kralj Harald je zatisnil trudne oči v večno spanje.